

1
บุปผาพินิจสโมสรราชมงคล

7

พลังเข้มขึ้นเหลือเกิน!

ซินซินฟื้นขึ้นมาจากนิทราอันยาวนาน นางพยายามเปิดประสาทสัมผัส 'มองหา' บริเวณโดยรอบในขณะที่สติยังพราวเลื่อน ไม่นานก็พบที่มาของพลังนั้น... มันเป็นหินผลึกสีเขียวใสก้อนหนึ่ง พลังวิเศษอันเข้มข้นบริสุทธิ์พุ่งออกมาจาก หินงามวิจิตรก้อนนั้นนั่นเอง

ยามนี้หินก้อนนั้นถูกบีบแน่นอยู่ในกำมือของคนผู้หนึ่ง

แม้จะดูผิวเผินว่าเป็นมนุษย์ แต่ซินซินมองปราดเดียวก็รู้ว่า ความจริงแล้ว 'คน' ผู้นั้นเป็นปีศาจ ทั้งยังเป็นปีศาจที่ร้ายกาจมากๆ อีกด้วย

น่าเสียดายที่นางไม่ค่อยรู้อะไรเกี่ยวกับแดนอสูรมากนัก จึงไม่แน่ใจว่า ปีศาจตนนี้อยู่ในจำพวกไหน แต่มีสิ่งหนึ่งที่นางแน่ใจก็คือพลังกำลังของเขา ไม่ได้หายไปกว่าท่านพญายมที่นางเคยเจอในยมโลกเลย

แต่ถึงเขาจะร้ายกาจเพียงใดนางก็ไม่กลัวหรอก!

ยังไม่ต้องพูดถึงว่าตอนนี้เขาได้รับบาดเจ็บสาหัสและนอนสลบไสล
ไม่รู้เรื่องรู้ราวอยู่ข้างๆ นางด้วย

ซินซินตัดสินใจได้ทันทีว่าต้องชิงลงมือตอนที่อีกฝ่ายกำลังอ่อนแอ
แต่ทว่านางเป็นดอกไม้ที่สุดแสนจะใจดี จะยอมช่วยชีวิตเขาสักคราก็ได้

หिनก้อนหนึ่งแลกับชีวิตน้อยๆ ของเขา นี่เขาได้กำไรมากเลยนะ!
ถ้าตื่นขึ้นมาเมื่อไรเขาต้องซาบซึ้งจนน้ำหูน้ำตาไหลเป็นแน่

ซินซินออกแรงดูดพลังเข้ามาสองที แล้วรวบรวมกำลังยึดกำนไบ
ออกไปแะหिनก้อนนั้นออกจากมือเขาและลากมาบนพื้นใกล้ๆ ตน

ภายในเวลาสั้นๆ พลังที่แทรกอยู่ในหिनผลึกสีเขียวใสก็ถูกนาง
ดูดเข้าไปจนหมดสิ้น รัศมีดงามของก้อนหินอันตรธานไป ก่อนที่หินจะ
แหลกสลายกลายเป็นผงสีเทา

ในเวลาเดียวกันนั่นเอง กลิ่นหอมที่เปี่ยมไปด้วยพลังแห่งชีวิต
ก็กระจายออกมาจากตัวซินซิน แล้วล่องลอยอ้อยอิ่งหายเข้าไปในจุมูก
ของปีศาจ

สามวันหลังจากนั้นมือของปีศาจข้างที่เคยกำหिनเอาไว้ก็เริ่มขยับ
จากนั้นดวงตาก็เปิดปรือ

หินมู่หยวนของข้าล่ะ

เจี้ยนฉานขมวดคิ้วมองมือขวาที่ว่างเปล่า แล้วก็ต้องประหลาดใจ
เมื่อพบว่าบาดแผลบนตัวหายดีเกือบหมดแล้ว

"นี่ ไม่ต้องมองแล้ว ข้าช่วยเจ้าไว้เองล่ะ รีบซาบซึ้งบุญคุณของข้าซะสิ"

เสียงเจ็ยแจ้วดังมาจากที่ไม่ไกลนัก เจ็ยผานสะดุ้งเล็กน้อย ก่อนจะ
เงยหน้ามองไปทางต้นเสียงทันที

ไม่เห็นมีอะไรนอกจากดอกไม้ป่าดอกหนึ่งที่ไม่ได้ดีไปกว่าดอกหญ้า
เท่าไรนัก

ดอกไม้นี่เป็นคนพูดหรือ!

จะเรียกมันว่าดอกไม้ก็ดูจะยกย่องเกินไปหน่อยด้วยซ้ำ ก้านดอก
ของมันผอมแห้งจนน่าสงสาร ใบสีเขียวซีดจางรับดอกตูมสีเขียวอมเขียว
ขนาดเท่าหัวแม่มือเอาไว้ ดูสภาพเหมือนขาดการบำรุงดูแลอย่างยิ่ง คาดว่า
คงจะร่วงโรยเสียก่อนจะถึงเวลาบาน

เจ็ยผานก็เคยพบเจอปีศาจบุปผาหรือปีศาจหญ้ามาบ้าง แต่
ไม่เคยเจอปีศาจที่น่าอนาถเช่นนี้มาก่อน เขาก็สงสัยขึ้นมาอย่างจริงจังว่า
คนที่พูดเมื่อครู่คือดอกไม้ดอกนี้จริงๆ นะหรือ

ซินซินอ่านความเคลงใจในสายตาของเจ็ยผานออก นางพยายาม
ยัด 'ตัว' อย่างเต็มที่แล้วกล่าว "ไม่ต้องมองไปไหน ข้าเองนี่ล่ะ! เจ้าโชคดีแค่ไหน
รู้ตัวหรือไม่ ถ้าไม่ได้เจอข้า เจ้าต้องแย่งแน่ๆ"

ปกติแล้วนิสัยของเจ็ยผานหากจะบรรยายด้วยคำว่า 'โหดเหี้ยม
ป่าเถื่อน' ยิ่งถือว่าน้อยไปด้วยซ้ำ ถ้าไม่ใช่ว่าสถานการณ์ตรงหน้า
มันแปลกประหลาดจนเกินไป เขาคงบดขยี้ดอกไม้ที่อ้างตัวว่าเป็นผู้มีพระคุณ
อย่างไม่อายนปากดอกนี่ให้ละคามือไปแล้ว

ซินซินเห็นเจ็ยผานจ้องตนเขม็งโดยไม่พูดอะไรก็รู้สึกไม่พอใจขึ้นมา
แค้นเสียงใส่ว่า "มองอะไร ไม่เคยเห็นเทพบุปผาหรือไรกัน"

"เจ้าเนี่ยนะ?! สารรูปอย่างนี้เนี่ยนะเทพบุปผา?!" เจ็ยผานหัวเราะลั่น

อย่างยังไม่อยู่ หากเป็นปีศาจตนอื่นก็ล้ามาต่อปากต่อคำกับเขาจืดๆ เช่นนี้
เขาคงตอบว่าไปนานแล้ว แต่ดอกไม้ตรงหน้านี้ช่างแสนอ่อนแอจนเขา
ไม่มีอารมณ์จะยกมือขึ้นมาด้วยซ้ำ ตรงกันข้ามกลับรู้สึกที่น่าสนใจไม่น้อย

"ข้ามีฉายาอันยิ่งใหญ่ว่าดอกมันถั่วหัว* ฝันร้าย เป็นเทพบุปผา
เจ้าเป็นปีศาจที่มีตาทะลึงแวไม่!" ซินซินพูดอย่างโมโห

"ดอกมันถั่วหัวฝันร้าย? ไม่เห็นจะเคยได้ยิน คนที่ไม่มีตาทะลึง
เจ้าต่างหาก ใครบอกกันว่าข้าเป็นปีศาจ" เจี้ยผานพูดอย่างดูถูก
พลางสูดลมหายใจฟุดฟิดโดยไม่รู้ตัว

ดอกไม้ดอกนี้หน้าตาดูกระจุกองก่งอ้อยยิ่งนัก แต่กลิ่นกลับหอมมาก
ทีเดียว เขาเพิ่งเคยได้กลิ่นที่ทำให้เขารู้สึกสบายเช่นนี้เป็นครั้งแรก รวากับว่า
แค่เพียงได้สูดดม ทั้งร่างกายและจิตใจก็สงบผ่อนคลายอย่างบอกไม่ถูก

"เจ้าไม่ใช่ปีศาจแล้วเป็นอะไร" ซินซินถามอย่างแปลกใจ นางเอง
รู้เรื่องราวเกี่ยวกับปีศาจน้อยมากจริงๆ พอคิดๆ ดูแล้วก็ยอมให้อภัยกับ
'ความไม่รู้' ของเจี้ยผานเช่นกัน

นางไม่รู้ตัวตอนที่แท้จริงของเขา เช่นนั้นการที่เธอไม่รู้จักนาง
ผู้เป็น 'เทพบุปผา' ผู้โด่งดังในยมโลกก็ถือว่าเสมอกัน นางเป็นดอกไม้
ที่รู้จักถ่อมตน ไม่รู้จักแค่ถาม ดีกว่าแสร้งทำเป็นรู้ทั้งๆ ที่ไม่รู้

"ข้าคือเกาฮู้** หนึ่งในสี่อสูรร้ายบรรพกาล" เจี้ยผานตอบอย่างภาคภูมิใจ
แล้วนั่งรอเวลาให้ดอกไม้เืองๆ ดอกนี้ตักใจจนขวัญหนีดีฝ่อ

"อสูรร้ายบรรพกาล? เจ้าก็ดูอายุไม่เยอะขนาดนั้นนี่ แล้วก็

* มันถั่วหัว หรือต้นลำโพงม่วง เป็นพืชในวงศ์ Solanaceae ทุกส่วนของพืชชนิดนี้มีพิษในระดับอันตราย

** เกาฮู้ หนึ่งในสี่อสูรร้าย รูปร่างเหมือนยักษ์และมีขนยาวแบบสุนัข หน้าตาล้ำลายมนุษย์ ทำเหมือนยักษ์
เขียวเหมือนหนูป่า หางยาวหนึ่งจั้งแปดข้อ เป็นใหญ่ทางฝั่งตะวันตก

"ไม่เห็นจะดูร้ายเลย..." ซินชินเอียงดอกตูมเล็กน้อย น้ำเสียงดูสงสัยใคร่รู้อย่างยิ่ง "ไร้ซึ่งปฏิภริยาหวาดกัลวแบบที่เจี่ยผานเฝ้ารอโดยสิ้นเชิง"

เมื่อเทียบกับสัตว์ประหลาดน่าสะพรึงทั้งหลายที่นางเคยเห็นในยมโลกแล้ว นางไม่รู้สึกละเลยว่ามีอยู่เบื้องหน้าจะดูร้ายตรงไหน

เจี่ยผานยื่นมือไปบีบกำนดอกอันอ่อนแอของซินชินแล้วพูดเสียงเย็นเยียบ "ข้าถอนรากถอนโคนเจ้าออกมาบดขยี้เป็นผุยผงได้โดยไม่ต้องออกแรงด้วยซ้ำ วิญญาณเจ้าจะแหลกสลายจนไม่มีโอกาสได้เกิดใหม่เลย"

"เจ้าสารเลว! ก็ลองดูสิ เจ้าไม่มีปัญญาบดขยี้ข้าให้ตายได้หรอก ถึงจะทำได้ เจ้าก็ต้องตายไปพร้อมกับข้า!" ซินชินพูดอย่างไม่ยี่หระ

นางอุตสาหะหวังดีช่วยชีวิตเถาอุ้งตนนี้ไว้ คิดไม่ถึงว่าเขาจะไม่สำนึกบุญคุณ อีกทั้งยังตอบแทนด้วยการขู่ว่าจะฆ่านาง ซ่างซั่วซ่าได้ใจจริงๆ!

เจี่ยผานเพิ่งเคยพบเคยเห็นปีศาจบุปผาที่ไม่เกรงกลัวต่อความตายเช่นนี้เป็นครั้งแรก หรือว่านางจะมีอะไรแปลกประหลาดพิสดารกว่าคนอื่นจริงๆ

เฮอะ! สารูปแบบนี้ ขนาดจะฆ่าตัวตายยังทำไม่ได้ด้วยซ้ำ จะไปแปลกประหลาดอะไรได้!

เจี่ยผานลบความสงสัยในหัวทิ้งไปในชั่วพริบตา ซินชินมองออกถึงความสงสัยของเขาจึงกรีดเสียงหัวเราะเจ้าเล่ห์จนกำนดอกสั่นกระเพื่อม "เจ้าคิดว่าข้าหอมมากใช่หรือไม่เล่า"

ในเสียงหัวเราะอันอ่อนหวานนั้นแฝงด้วยความลำพองใจที่แผนการชั่วร้ายบรรลุผล ไร้ซึ่งความกลัว และยังดูสนุกสนานพอควร

เจ็ยผานอยากหัวเราะขึ้นมาชอบกล ดอกไม้ดอกหนึ่งทีบอบบางเหลือทน กำลังคิดจะลองเชิงเขา นี่โลกมันกลับตาลปัตรไปแล้วจริงๆ หรือไร

"เลอะเทอะน่า นี่เจ้าจะบอกว่ากลิ่นดอกไม้ของเจ้ามีพิษ ถ้าข้ากำจัดเจ้าแล้วไม่ได้กลิ่นอีกก็จะแพ้พิษจนตายหรือไรกัน" เขาไม่โกรธแม้แต่น้อย เพียงแต่จู่ๆ ก็รู้สึกสนุกที่ได้เฝ้าหยดดอกไม้ดอกน้อยที่ไม่รู้จักที่ต่ำที่สูงขึ้นมา

ยกคำข่มขู่ที่ไร้เดียงสาเช่นนั้นมาใช้ต่อหน้าเขา มันช่างน่าขันลึนดี เขาไม่เคยเห็นดอกไม้ที่ไม่รู้เรื่องราวและน่าสนใจเช่นนั้นมาก่อน ไม่รู้ว่าตัวตนนางกลายร่างเป็นมนุษย์แล้วจะหน้าตาเป็นอย่างไร แต่ดูจากร่างจริงของนางที่อ่อนปวกเปียกแบบนี้แล้ว ก็เป็นไปได้มากกว่านางอาจจะกลายร่างไม่ได้เลยด้วยซ้ำ

ชินชินเห็นเขาไม่สะทกสะท้านกับคำขู่ของตนก็พูดเสียงแข็งว่า "จะวางยาพิษไปทำไม ข้าไม่ใช่วิธีการต่ำช้าแบบนั้นหรอก ถ้าข้าจะสังหารเจ้าไม่จำเป็นต้องใช้พิษ!"

ปฏิกิริยาที่ตอบสนองต่อคำพูดของนางคือเสียงหัวเราะลั่นของเจ็ยผาน ทว่าเขาก็หัดมือที่บีบร่างชินชินกลับมา

ดอกไม้พิษดอกนี้น่าสนใจทีเดียว ตั้งแต่เขาจำความได้ พวกปีศาจตัวน้อยทั้งหลายหากไม่กลัวเขาหัวหดก็เกลียดชังเขาเข้าได้ไม่เคยเจอใครเหมือนอย่างดอกไม้ดอกนี้เลย แม้จะรู้ตัวตนของเขาแล้ว ก็ยังกล้าอวดดีข่มขู่เขาอยู่เช่นนี้

กลิ่นของดอกไม้พิษน้อยช่างหอมเย้ายวน เสียงก็ไพเราะจับใจ ถึงหน้าตาจะน่าเกลียดไปสักหน่อยแต่ก็ดูซื่อๆ ดี เอามาเลี้ยงไว้

เป็นเพื่อนข้างกายก็ไม่เสียหาย อย่างน้อยเวลาเบื่อๆ ก็เอามาเล่นแก้เหงาได้
 "เออล่ะ ข้ากลัวเจ้าแล้ว ข้าจะพาเจ้ากลับไปที่พักของข้าแล้วกัน"
 เจี้ยผานเขี่ยใบของชินชินอย่างอ้อยอิ่งโดยไม่ปิดบังท่าทีดูถูกดูแคลนของตนเอง
 แม้แต่น้อย

ดอกไม้พิษน้อยนี้เติบโตอยู่ในป่าได้เหมือนดอกหญ้าทั่วไป คงจะ
 เลี้ยงไม่ยากเท่าไรหรอกกระมัง

ทว่าไม่นานเจี้ยผานก็พบว่าความคิดของตนนั้นผิดมหันต์...

ดอกไม้พิษดอกนี้ไม่ใช่แค่เลี้ยงยาก แม้แต่ตัวมอดยักซ์ที่ดูแลยาก
 ที่สุดในโลกก็ยังไม่เลี้ยงไม่ได้!

ชินชินรู้ว่าเจี้ยผานดูถูกตน นางหัวเสียมมาก แต่ก็ไม่อยากรพิสูจน์
 พลังที่แท้จริงของตนเองตอนนี้ อีกอย่างนางอุตสาหะเจอบีศาจที่มีพลังกำลัง
 และพลังวิเศษมากพอมาส่งถึงที่ทั้งที ถึงจะไม่ใช่ปีศาจรักดอกไม้
 ที่รู้จักชื่นชมนาง แต่หากทำให้เขาตกใจหนีไปหรือถึงขั้นหัวใจวาย กว่าจะ
 เจอตัวใหม่อีกครั้งก็ไม่รู้เมื่อไร

แล้วตัวใหม่ก็ไม่แน่ว่าจะดีเหมือนอย่างตัวนี้... ชินชินถอนหายใจ
 ตัดสินใจยอมถูไถไปก่อนก็ได้

เจ้าปีศาจบ้าตนนี้มันใจในตนเองเหลือเกิน ถึงกล้าเมิ่นข้าซะได้
 หึๆ! เขาต้องไม่รู้แน่ว่าตนเองติดกับข้าไปเรียบร้อยแล้ว

กลิ่นหอมของนางไม่มีพิษก็จริง แต่มีผลในการล่อลวงจิตใจ
 อย่างรุนแรง เจี้ยผานฟื้นขึ้นมาได้ด้วยการสูดกลิ่นดอกไม้ของนาง
 ที่ผสมพลังชีวิตจำนวนมาก จึงได้รับผลกระทบจากนางไปโดยปริยาย
 ไม่มีทางที่เขาจะมุงร้ายต่อนางได้จริงๆ และยิ่งกว่านั้นก็ยังเคลื่อนไหว

ตามที่นางต้องการโดยไม่รู้ตัวด้วย

พลังในการล่อลวงจิตใจที่วันนี้ชุกชอนอย่างมิดชิดจนไม่ว่าเจ็ยผาน จะชี้ระแวงสักแคไหนก็ล้มผัสไม่ได้ ทั้งยังคิดว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่ตนทำ ล้วนมาจากการตัดสินใจของตนเอง

ตัวอย่างที่เห็นก็เช่นการที่เจ็ยผานผู้มีนิสัยโหดเหี้ยมปาเถื่อนมาตลอด กลับเห็นชินชื่อน่าสนใจขึ้นมา จนถึงขั้นมีแก๊ใจหยอกล้อเล่นกับนาง และ ตั้งใจจะพานางกลับไปเลี้ยงที่ถ้ำของตนอีกต่างหาก

ตั้งแต่ชินชินมาถึงแดนอสูรก็ไม่เคยได้ออกไปจากผืนป่าแห่งนี้เลย ในเมื่อตัดสินใจว่าจะตามเจ็ยผานไปท่องเที่ยวโลกแห่งนีดูเสียหน่อย ตอนนี้ก็ต้อโยนความโกรธทั้งปวงทิ้งไปก่อน นางทำเสียงเล็กเสียงน้อย พุดอ่อนว่า "เจ้าเก่งกาจขนาดนี้ ถ้ำของเจ้าคงจะสวยงามมากทีเดียว เจ้าได้สุดตมกลิ่นของข้าทุกวันก็มีประโยชน์นะ ว่าแต่เจ้ายังมีหินสีเขียววิบวิบบแบบนั้นอีกหรือไม่ละ"

เจ็ยผานหรือตาลง ในที่สุดเขาก็สังเกตเห็นเศษผงสีเทาองหนึ่ง ที่แตกต่างกับสีดินโดยสิ้นเชิงอยู่ข้างตัวชินชิน

ชินชินกลัวว่าเขายังไม่เข้าใจจึงเอ่ยเตือนความจำ "ก็หินก้อนนั้น ที่เจ้าเคยกำอยู่ในมืออย่างไรเล่า"

"นั่นคือหินมู่หยวน เจ้าเอาหินมู่หยวนของข้าไปไว้ที่ใด" เจ็ยผาน ก็แปลกใจตนเองอยู่เหมือนกันว่าเหตุใดเขาถึงชักถามที่ชอนสมบัติจาก 'หวัชโมย' ที่เอาของของเขาไปได้อย่างใจเย็นเช่นนี้ ปกติแล้วนิสัยเขา ห่างไกลจากคำว่า 'ใจดี' ไปโข

อสูรเถาผู้ขึ้นชื่อเรื่องนิสัยคุณเฉียวมู่ทะลุอยู่แล้ว เจ็ยผานเป็นคนดื้อรั้น

และไม่เคยคิดจะควบคุมนิสัยของตนเอง ที่เขาได้รับบาดเจ็บคราวนี้ ก็เพราะไปทำท่ายุ่นตุ๋น* กับฉยงฉี** สองคู่ปรับที่เป็นอสูรร้ายบรรพกาล ในคราวเดียวกัน ผลสุดท้ายก็ถูกเผ่าพยัคฆ์ขาวลอบทำร้ายในตอนที่กำลังอ่อนแรงเข้าจนได้

หากเป็นปีศาจคนอื่น เมื่อเผชิญหน้ากับนักรบที่ฝีมือทัดเทียมกับตน สองคนพร้อมกันก็มักจะทำตัวสำรวมเอาไว้ มิใช่แสดงนิสัยที่แท้จริงออกมา โดยไม่ฟังอิริยาอัธยาศัยใดๆ ทั้งสิ้น

แต่กับดอกไม้พิษน้อยดอกนี้ เจี้ยผานพบว่าอารมณณ์ร้อนผ่าว ที่สะกิดนิดเดียวก็ระเบิดของเขาดูเหมือนจะอันตรายหายไปแล้ว

เขามิได้ระแคะระคายเลยสักนิดว่าเป็นลูกไม้ที่ชินชินวางเอาไว้ เขาคิดว่าอาจเป็นเพราะดอกไม้พิษน้อยดอกนี้อ่อนแอเกินไป จนแม้แต่เขาก็รู้สึกว่าการไปถือสาหาความกับนางหรือลงมือกำจัดนางเป็นเรื่องน่าขายหน้า อย่างหนึ่ง

การกำจัดเขียนหรือปีศาจร้ายอื่นๆ อาจแสดงถึงพลังกำลังที่แข็งแกร่งของเขา แต่การกำจัดปีศาจบุปผาตัวกระจ้อยร่อยที่อ่อนปวกเปียก จนแทบหมดลมไปได้เองมันจะมีความหมายอันใดกัน

ชินชินไม่เกรงกลัวเจี้ยผานอยู่แล้ว จึงไม่คิดจะปิดบังว่าหินมู่หยวน อยู่ที่ใด นางโบกกำนบอบบางชี้ไปที่เศษผงกองนั้นอย่างไม่ใส่ใจนัก "ข้าดูดพลังวิเศษของมันมาหมดแล้ว แล้วก็เปลี่ยนเป็นพลังชีวิตมารักษา แผลของเจ้า ไม่อย่างนั้นเจ้าคิดว่าทำไมแผลของเจ้าถึงหายเร็วแบบนั้น ได้ล่ะ"

* ยุ่นตุ๋น หนึ่งในสี่อสูรร้าย ไม่มีหน้า รูปร่างคล้ายสุนัขตัวใหญ่ขนยาว มีขาหกขาและปีกสี่ปีก

** ฉยงฉี หนึ่งในสี่อสูรร้าย รูปร่างคล้ายพยัคฆ์ มีเขี้ยวเหมือนวัว บนหลังมีปีกขนาดยักษ์หนึ่งคู่

เจี๋ยผานถลึงตามองซินซิน ไม่รู้ว่าอะไรโกรธหรือขำดี

เอาเถอะ! อยากรู้อะไรซะหिनมุ่่ยหวนก่อนนั้นเขาก็ตั้งใจเอามารักษาแผล อยู่แล้ว ดูดพลังวิเศษหมดแล้วก็ช่างมัน หินผลึกชั้นยอดแบบนี้ ไม่ใช่ของหายากอะไรนักสำหรับเขา

ทว่าดูไม่ออกเลยว่าดอกไม้พิษน้อยจะกินเก่งขนาดนี้ พลังชีวิต ในหिनมุ่่ยหวนเข้มข้นมาก รักษาอาการบาดเจ็บเท่านั้นอย่างน้อยๆ ก็ใช้ได้ สี่ถึงห้าครั้ง นี่นางดูดหมดในครั้งเดียวเชียวหรือ

เจี๋ยผานลอบรู้สึกทึ่งในใจ

พอซินซินนึกขึ้นได้ว่าต่อไปต้องพึ่งพาเจี๋ยผานให้ช่วยเลี้ยง ก็เปลี่ยนท่าที่เป็นสนิทสนมขึ้น "เจ้าเก่งออกอย่างนี้ น่าจะมีหिनแบบนี้ อีกมากมายเลยใช่หรือไม่ ให้ข้าสักก้อนสองก้อนได้หรือไม่เล่า ยิ่งข้า ดูดพลังมากเท่าไรก็ยิ่งหอมยิ่งงดงามนะจะบอกให้"

"สารรูปแบบนี้จะงดงามขึ้นสักแค่ไหนกันเชียว" เจี๋ยผานไม่เพื่อ แต่พึ่งน้ำเสียงอดอ้อนของดอกไม้พิษน้อยแล้วเขาก็ไม่มีความคิดจะ ปฏิเสธ หน้าที่ยังหาข้ออ้างให้กับความใจกว้างลึกๆ ของตนเองด้วย ดอกไม้เหล่านี้เกลียดยิ่งนัก ข้าเอาไปทั้งแบบนี้ก็ขายหน้ากันพอดี ก็แค่ หินผลึกไม่กี่ก้อนเองน้า!

และแล้วเจี๋ยผานก็ล้วงหินผลึกชั้นยอดหลายก้อนออกมา โยนลงไป บนพื้นตรงหน้าซินซินอย่างใจกว้าง

ซินซินก็รีดร้องอย่างดีใจ ขยับก้านถอดหินผลึกเหล่านั้นไว้ แล้วดูดพลังวิเศษเข้าไปทั้งหมด

ฉับพลันนั้นกลิ่นหอมเย้ายวนน่าพิศวงก็เข้มข้นขึ้นมา เจี๋ยผาน

ประหลาดใจเมื่อเห็นว่าบาดแผลเล็กน้อยที่เหลืออยู่ของตนค่อยๆ
สมานคืนสู่สภาพปกติอย่างรวดเร็วในทุกขณะที่หายใจ!

ในไม่ช้าหินผลึกดงงามหลากสีสันหลายก้อนก็ก้าวไปสู่สภาพเดียวกับ
หินมู่หยวน ประกายแวววาวหม่นหมองลงและแหลกสลายกลายเป็น
เศษผงสีเทาในที่สุด ส่วนซินซินนั้นกลับดูสดชื่นรื่นเริงยิ่ง ใบบอกเคยเป็น
สีอมเหลืองก็ค่อยๆ ปรากฏมันวาวสีเขียวสด ดอกตูมที่ผอมแห้งก็อวบอิมขึ้น
เล็กน้อย แม้ว่าดูๆ ไปยังเหมือนดอกไม้ที่ขาดการบำรุงรักษาอยู่ แต่
เมื่อเทียบกับสภาพที่พร้อมจะร่วงแหล่มีร่วงแหล่เมื่อสักครู่นี้ก็ถือว่า
ดีขึ้นมากทีเดียว

จู่ๆ เจี้ยผานก็บังเกิดความคาดหวังขึ้นมา ถ้าหากให้ดอกไม้พิษน้อย
ดูดพลังวิเศษเข้าไปมากพอ ท้ายสุดแล้วนางจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร
จะดงงามขึ้นอย่างที่บอกจริงๆ หรือไม่

ผลจากการล่อลวงของกลิ่นหอมทำให้เจี้ยผานไม่ได้ตระหนักเลยว่า
สภาพของซินซินในตอนนี้เป็นผลลัพธ์จากการดูดพลังของหินผลึกชั้นยอด
หลายก้อน หินผลึกเหล่านี้หากนำไปให้ปีศาจคนอื่นสกัดใช้ก็เพียงพอ
ให้พวกเขาเพิ่มพลังการบำเพ็ญตะบะไปได้หลายพันปี

แต่กับซินซินเพียงแค่นี้ทำให้นางกระปริกกระปรว่าขึ้นมานิดหน่อย
เท่านั้นเอง...

"เจ้าเป็นอสูรร้ายบรรพกาล อยู่มาตั้งหลายปีก็น่าจะมีของสะสม
ไม่น้อยเลยสินะ มีของวิเศษที่สามารถทำเป็นที่บรรจุงี๋มีชีวิตรและ
หล่อเลี้ยงวิญญาณได้หรือไม่ ข้าอยากตามเจ้าไปที่ถ้ำจริงๆ แต่ถ้าไป
ทั้งๆ แบบนี้ข้าคงทนไม่ไหวแน่ๆ" ซินซินยังคงพยายามต่อ เอ่ยขอร้อง

อย่างน่าสงสาร

ถ้อยคำออดอ้อนออซازهของนางไร้ซึ่งกลเม็ดรั้อยเล่มเกวียนและไม่ได้ไพเราะเพราะพริ้งขนาดนั้น แต่เจี้ยนก็ยังคงตอบตกลงโดยไม่ต้องคิดพร้อมกับรู้สึกที่ว่าถ้าคำขอแค่นี้เขายังทำไม่ได้ แล้วจะมีหน้าเรียกตนเองว่าเป็นอสูรร้ายบรรพกาลผู้ยิ่งใหญ่ที่ไม่มีสิ่งใดที่ทำได้อยู่อีกหรือ

และในไม่ช้าซินซินก็มีบ้านใหม่ชั่วคราว เจี้ยนเอาหยกเลี้ยงวิญญาณก้อนใหญ่มาเจาะให้เป็นทรงกระถางดอกไม้ จากนั้นก็ปล่อยพลังหล่อให้มันเป็นของวิเศษสำหรับเก็บรักษา

เศษหยกที่เจาะออกมาซินซินก็ไม่ปล่อยให้เสียเปล่า นางขอให้เจี้ยนบดพวกมันเป็นผงแล้วผสมกับผงที่บดจากหินผลึกและหินแร่ชั้นดีหลายก้อน เติมน้ำแร่จากน้ำพุวิเศษเข้าไปทำเป็นดินเลี้ยงดอกไม้

จนกระทั่งเจี้ยนอุ้มซินซินถลาบินออกจากป่ามุ่งหน้าไปยังถ้ำของตนได้ระยะทางหนึ่ง แล้วมีลมจากภูเขากระโซกมาบาดผิวหน้า เขาจึงค่อยรู้สึกตัวว่าตนเสียของล้ำค่ามากมายมหาศาลไปกับดอกไม้พิฆระจอกงอกงอยดอกนี้ไปแล้ว

อย่างกับถูกมนตร์สะกด!

แต่อสูรร้ายบรรพกาลอย่างเขานะหรือจะถูกมนตร์สะกดได้?!

ไม่ว่าปีศาจมารร้ายตนใดได้เห็นหน้าเขาต่างก็วิ่งหนีหัวซุกหัวซุนกันไปทั้งนั้น

เจี้ยนสะบัดหัวไล่ความคิด เหล่มองดอกไม้พิฆระจอกงอกงอยที่ตนรักษาอยู่ในอ้อมอก เขาคงจะว่างมากเกินไปแล้ว ถึงได้เกิดความคิดจะเลี้ยงดอกไม้ขึ้นมา

อสูรร้ายบรรพกาลผู้ยิ่งใหญ่อย่างเขาจะเลี้ยงดอกไม้ธรรมดาๆ
ไปเพื่ออะไร

ดอกไม้ที่กินเก่งขนาดนี้ ทัวทั้งแดนอสูรมีแต่เขาคนเดียวที่เลี้ยงได้
จะว่าไปก็เหมือนเครื่องหมายแสดงฐานะอย่างหนึ่ง

ไม่ว่าความคิดนี้จะไร้สาระและไร้เดียงสาสักแค่ไหน แต่ยามนี้
เจ็ยผานกลับไม่รู้สึกรู้สาคือด้านแม่แต่น้อย ซ้ำยังไม่คิดว่ามีอะไรผิดปกติ
อีกด้วย

ถ้าของเจ็ยผานอยู่ในหุบเขาแห่งหนึ่งในทุ่งร้างประจิมซึ่งล้อมรอบด้วย
ภูเขามิฆะสูงตระหง่าน ทว่าภายในหุบเขากลับเขียวขจีด้วยผืนป่า ทั้งยังมี
ลำธารสายเล็กที่ใสกระจ่างงดงามยิ่ง

แค่เพียงแรกเห็นชินชินก็ชื่นชอบสถานที่แห่งนี้ทันที นางรู้สึกลุ่มหลงใจ
กับตัวเล็กอันชาญฉลาดของตน...

ดีจริงๆ ที่ตามเจ้าสัตว์ประหลาดชื่อบ๊อแต่มีหินผลึกหลายก้อนตอนนี้มา
ต่อไปบ้านของเขาก็คือบ้านของข้าล่ะ!

นางไม่เคยเห็นหิมะที่ขาวใสเปล่งประกายและลำธารที่สะอาดบริสุทธิ์
ถึงเพียงนี้มาก่อน ไม่ว่าจะบนบกน้อย ผีเสื้อ และฝูงผึ้งที่บินโฉบไปมา
ปลาตัวน้อยที่แหวกว่ายในลำธาร หรือพืชน้ำหน้าตาประหลาดที่ส่ายไหว
ล้วนทำให้นางตื่นตาตื่นใจเป็นอย่างยิ่ง

เจ็ยผานมิได้รู้สึกรู้สาคืออะไรต่อสิ่งเหล่านี้เลย ที่แปลกตาก็คือ
ดอกไม้ใก้อ่อนต่อโลกดอกไม้ต่างหาก แต่ก็ไม่แปลก ใครใช้ให้นางไปขึ้น
อยู่ในซอกหลืบแบบนั้นแล้ว เป็นธรรมดาที่นางจะไม่เคยพบเคยเห็น

โลกภายนอกเหล่านี้ก็ระมัด

เขาไม่รู้ตัวว่าตนเองรู้สึกผ่อนคลายลงเพราะท่าทางตื่นเต้นดีใจของดอกไม้โง่ดอกนั้นจนถึงขั้นเก็บงำกลิ่นอายอำมหิตในตัว ทำให้ถึงสาราส์ตว์ประหลาดกล้าออกมาเดินหากินบริเวณรอบๆ ถ้ำของเขา

เกิดมาเป็นดอกไม้ที่ไม่มีขาเดินทำให้ชินชินเคลื่อนที่ลำบากอย่างยิ่ง แม้ว่าตอนนี้นางจะอยู่ในกระถาง สามารถใช้ก้านเกี่ยวกับวัตถุบริเวณใกล้ๆ แล้วลากกระถางเคลื่อนที่ไปมาได้ แต่ก็เปลืองแรงและช้ามาก ผู้ขอให้อสูรตนนี้ช่วยพานางไปง่ายกว่ามาก

เจี้ยนผานไม่รู้ตัวเลยว่าตนเอง 'โดนพิษซึมลึก' หลงใหลไปกับกลิ่นหอมของชินชินมากขึ้นทุกวันๆ ด้วยการขอร้องอดอ่อนของนาง เขาก็มักจะพานางไปตากแดด ตากฝน ชมหิมะในหุบเขา บางครั้งหากอารมณ์ดีก็ยั้งสอนนางคัดอักษร อ่านหนังสือเป็นเพื่อนนาง เล่าเรื่องราวและตำนานในแดนอสูรหรือโลกมนุษย์ให้นางฟังด้วยความอดทนอันผิวิสัยของเขา

สิ่งใดที่เขาเห็นว่าช่างแสนจะธรรมดาและไม่เคยใส่ใจมาก่อน กลับทำให้ชินชินตะลึงงันอย่างมาก เมื่อภายในถ้ำมีเสียงหัวเราะและกลิ่นหอมของดอกไม้พิษน้อยเพิ่มขึ้นมา ก็เหมือนว่ามีบางสิ่งบางอย่างเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

เจี้ยนผานไม่ได้เป็นคนละเอียดถึงขั้นมานั่งวิเคราะห์ว่ามีอะไรเปลี่ยนแปลงไปกันแน่ เขาเพียงแต่รู้สึกชินชินทำให้อารมณ์เขาดีมาก เขาก็แทบไม่เคยปฏิเสธคำขอของนางเลย

และแม้ว่าจะปฏิเสธ แต่เดี๋ยวเสียงหวานๆ ที่ไร้เดียงสาและ

ใส่จริตเกินจริงนั้นก็ทำให้เขาเปลี่ยนความคิดอยู่ดี

ส่วนลึกในใจของเจ็ยผานเฝ้ารอบบางอย่างจากนางอยู่ตลอด ดอกไม้ที่มี 'พลังการกิน' มหาศาลจนน่าตกใจขนาดนี้คงไม่ใช่ธรรมดา เขาอยากเห็นเหลือเกินว่าตอนที่นางผลิบานจะเป็นอย่างไร

ถึงอย่างไรถ้าใช้หินผลึกหมด เดียวก็มีปีศาจอื่นๆ ในทุ่งร้างประจิม ที่สวามีภักดีต่อเขาเอามาให้อีก หากไม่พอจริงๆ จะไปแย่งชิงมาก็ยังได้ เรื่องนี้มีใช้ปัญหาสำหรับเจ็ยผาน

สำหรับอสูรร้ายบรรพกาลที่มีอายุยาวนานพอๆ กับโลก เวลาร้อยปี ผ่านไปชั่วพริบตา สำหรับชินชินนั้นก็ไม่ต่าง เพียงแต่ช่วงเวลาดังกล่าว ก็เพียงพอให้นางที่ขอมหุบเขาของเจ็ยผานได้นับครั้งไม่ถ้วน ครั้นแล้ว นางจึงเริ่มเหว้าวอนให้เจ็ยผานพานางออกไปเที่ยวเล่นข้างนอกบ้าง

"อยู่แต่ที่เดิมๆ ตลอด จะไปต่างอะไรกับไม้ผุๆ ในป่าเล่า ถ้าไม่ออกไปข้างนอกอีกเดี๋ยวเห็ดจะขึ้นแล้วนะ!" ชินชินเร่งเสียงสูงเกินจริง พลังขยับก้าวवादเป็นรูปร่างเห็ดขนาดใหญ่

เห็ดเป็น 'สิ่งมีชีวิตพิเศษ' ที่นางสังเกตเห็นตอนอยู่ในป่าเป็นเวลานาน ว่ากันว่าเห็ดที่สีสดใสล้วนมีพิษ ชอบขึ้นในพงหญ้าและตามต้นไม้ต่างๆ เป็นที่สุด

ตอนนี้ชินชินอยู่บนระเบียงหน้าต่าง พยายามก่อกวนเจ็ยผานที่กำลังตั้งใจจะนั่งสมาธิซึ่งนานๆ ที่จะทำ

หลังจากดูดพลังวิเศษจากหินผลึกและของล้ำค่าชนิดต่างๆ อย่างต่อเนื่องมาเป็นเวลาร้อยปี บัดนี้ชินชินไม่ได้มีสภาพอ่อนระโหยโรยแรง อย่างตอนที่เจอครั้งแรกอีกแล้ว

ก้านใบเขียวสดอันอ่อนช้อยเปี่ยมพลังวิเศษเข้มข้นตั้งแต่หัวจรดปลาย ดอกตูมที่เคยชูบดมเท่าหัวแม่มือก็ขยายใหญ่เท่าถ้วยกินข้าว กลีบดอก บางใสและขาวเนียนห่อตัวกันเป็นชั้นๆ แข็งแรง ทอประกายเจดีย์สว่างพรราว สะดุดตา

ซินซินในยามนี้มีคุณลักษณะของเทพบุปผาอย่างแท้จริง ไม่ว่าใครได้เห็นต่างก็ต้องชื่นชมในความงดงามอันล้ำเลิศ ทว่ายังคง ไม่มีวิธีแหว่วว่าจะบานเลยสักนิด

คำเปรียบเปรยแสนชอเลาะและมีชีวิตชีวาของซินซินยั่วให้เจี๊ยะผาน หัวเราะออกมาจนได้ เขาเชี้ยก้านดอกที่มาเกาะเกาะบนแขนออกไป อย่างไม่ใส่ใจแล้วพูดว่า "ถ้าเห็ดจะขึ้นก็ขึ้นบนตัวเจ้า โยข้าต้องกังวล"

"เจ้าไม่เข้าใจหรือว่าข้าอยู่แต่ในถ้ำมันน่าเบื่อแค่นั้น! พาข้า ออกไปเที่ยวหน่อยเถิดนะ" ซินซินเข้ามาบ้วนเบี่ยนอีกครั้งอย่างไม่ลดละ ดอกตูมสีชาวบริสุทธิ์ยื่นเข้ามาถูไถช่างแค้นเจี๊ยะผานอย่างอดอ้อน

กลิ่นหอมอ่อนๆ ที่ลอยเข้ามาในจมูก ตามด้วยเสียงหวานๆ ของซินซิน กลายเป็นของหวานเลี่ยนแสนเย้ายวนปานน้ำผึ้ง เจี๊ยะผานพยักหน้าตอบว่า "ได้" โดยไม่ทันรู้ตัว

กลิ่นหอมของซินซินจะเปลี่ยนแปลงไปหลากหลายตามอารมณ์ ของนาง หลายปีที่ผ่านมาเจี๊ยะผานเชื่อว่าไม่เคยแคลงใจสงสัยกับกลิ่นนี้ แต่เขาไม่รู้สักถึงเจตนาร้ายที่นางมีต่อเขาแต่อย่างใด และไม่เคยมองเห็นว่า กลิ่นหอมนี้เป็นอันตรายกับตนตรงไหน จึงไม่ได้ใส่ใจอะไรมากนัก

แต่นั้นก็ได้หมายความว่าเขาจะไม่มีแรงต่อต้านซินซินเลย

พอเขาเอะใจได้สติขึ้นมาก็พูดว่า "แต่เจ้าต้องผลิบานให้ข้าดูก่อน

ไม่อย่างนั้นก็กลายเป็นคนก่อนค่อยมาว่ากัน"

มีบุปผาเขียนมากมายที่ใช้เวลาพันปีหรือหมื่นปีถึงจะบานสักครั้งหนึ่ง แต่เจี๊ยผานกลับมีสิ่งมหัศจรรย์แปลกๆ ว่า...ซินซินน่าจะผลิบานได้ทุกเมื่อที่ยากทำ เพียงแต่นางไม่รู้จะทำไปทำไมเท่านั้น

"ข้าผลิบานไม่ได้..." ซินซินคอดกพลางเอ่ยพูดอย่างห่อเหี่ยว

ช่วงขณะนั้นเจี๊ยผานก็นึกเห็นภาพน่ารักน่าเอ็นดูของหญิงสาวคนหนึ่ง ยามเบ้าปากบ่นอุบอิบ

"ดอกสุ่ยเขียน* ไม่ผลิบานก็ยังพอทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ได้นะ แต่กับเจ้า จะให้คิดอย่างไร เจ้าทำไม่ได้จริงๆ หรือว่าไม่อยากทำกันแน่" เจี๊ยผานซักไซ้

หินผลึกชั้นดีและของล้ำค่าต่างๆ ที่เขาเสียไปกับซินซินหากไม่ถึงหมื่น ก็ต้องมีถึงแปดพันชิ้น ถ้าเอามาเร่งดอกพญาหงส์ห้าสีที่มีมูลค่าสูงที่สุดในแดนอสูร ก็เพียงพอให้มันผลิบานสักห้าพันครั้งแล้ว

แต่เจ้าดอกไม้พิชชดกนี้กินทรัพย์สมบัติของเขาไปตั้งมากมายขนาดนั้น จะผลิดอกให้เขายลสักครั้งก็ไม่ได้

ซินซินนิ่งเงียบไปนาน ในที่สุดก็พูดเสียงอ่อยว่า "ข้ากลายเป็นคนได้อยู่หรอก แต่ข้างดงขนาดนั้น ถ้าเจ้าเกิดหลงรักข้าขึ้นมาจะอย่างไร"

น้ำเสียงของนางจริงจังและเศร้าหมองจนเจี๊ยผานอยากหัวเราะ ก็หัวเราะไม่ออก

ไม่เคยเห็นใครหลงตนเองหนักขนาดนี้มาก่อนเลยให้ตาย!

มิน่าเล่านางถึงไม่เคยผลิบานมาจนถึงตอนนี้ ก็หน้าหนาวเสียขนาดนี้

* ดอกสุ่ยเขียน หมายถึงดอกแดฟโฟดิล

ไม่แปลกเลยที่จะแหวกกليبดอกออกมาไม่ได้!

เจ็ยผานยื่นมือไปตีดอกตูมขาวอบของนางอย่างหมั่นไส้ระคนขำขัน พุดประชดว่า "สภาพอย่างนี้ยังกล้าคิดว่าข้าจะหลงรัก ทั้งโง่ทั้งซี้เหร่จะตาย ข้าถือว่าพุดแล้วนะ ที่เหลือเจ้าคิดเอาเองแล้วกัน!"

"เจ้าอสูรบ้า!" ซินชินออกแรงดันมือเขาพลางร้องด่า

ซินชินโมโหมากจนตัดสินใจตัดความสัมพันธ์กับเขาหนึ่งวันถ้วน

เจ็ยผานนั่งสมาธิครึ่งวัน ก่อนจะอ่านหนังสืออย่างไม่สนใจใยดีนาง สิ่งเดียวที่ทำให้เขาต้องขมวดคิ้วก็คือกลิ่นหอมหวานในห้องที่คลับคล้าย จะนำพาความขมขื่นมาด้วย

ในที่สุดดวงตะวันก็ถูกม่านราตรีดินหล่นหายไปหลังภูผา ซินชินจ้องมองดวงดารานอกหน้าต่าง แล้วเริ่มพิจารณาว่าการตัดความสัมพันธ์ครั้งนี้จะดำเนินต่อหรือไม่

นางสามารถใช้กลิ่นหอมควบคุมให้เจ็ยผานหันมาก้มหัวให้นางได้ แต่ไม่รู้เพราะเหตุใดนางถึงไม่อยากทำเช่นนั้น

นางจำไม่ได้แล้วว่าตั้งแต่เมื่อไรที่นางเลิกใช้กลิ่นหอมล่อลวงเจ็ยผาน
สังเดช

เจ้าอสูรบ้า!

นางแค้นอยากให้เขาพาออกไปเที่ยวข้างนอกเท่านั้นเอง ไม่ใช่คำขอที่ยากเย็นอะไรเลยสักนิด เขามีสิทธิ์อะไรมาขู่นางเยาะเย้ยนาง! ยิ่งคิดซินชินก็ยิ่งเศร้ายิ่ง

"นี่คือหินดาราทรงกลด เจ้าชอบหรือไม่" เสียงของเจ็ยผานลอยมาจากด้านหลัง จากนั้นซินชินก็รู้สึกถึงรัศมีพิเศษที่มีพลังเข้มข้น

จากจันทร์หาและดาราลอยวนอยู่รอบตัว

ซินซินหันดอกตูมไป 'ปรายตามอง' เล็กน้อย เจี้ยผานถือหินผลึกสีดำ มันวาวมาโบกตรงหน้านาง รัศมีเข้มขึ้นที่วาก็ส่งมาจากหินขนาดเท่ากำปั้น ก้อนนี้นี่เอง

แม้ว่าหินจะเป็นสีดำมะเมื่อม แต่เมื่ออยู่ในความมืดกลับส่องแสงเรืองรอง เย็นเยียบที่ตรงมายิ่งกว่าแสงจันทร์ แค่เห็นก็รู้ว่าต้องดูซึมพลังจากจันทร์หา และดารามาอย่างน้อยล้านปีแล้ว

ซินซินประทับใจอย่างยิ่ง และรู้ว่านี่เป็นสัญญาณของสงบศึกของ เจี้ยผาน

นางเป็นบุปผาที่ใจกว้างราวแม่น้ำอยู่แล้ว ในเมื่ออสูรร้ายเป็นฝ่าย มาขอคืนดีก่อน อีกทั้งของขวัญก็ยังล้ำค่าน่าประทับใจเสียขนาดนี้ นางจึงตัดสินใจไม่ถือสาหาความอีก

นางยึดก้านอย่างมาดมั่นแล้วพูดเสียงยานคาง "เอามาให้ข้าหรือ"
เจี้ยผานวางหินดาราทางทรงกลดในกระถางของนางอย่างใจดี
หินผลึกชิ้นดีก้อนนี้หากอยู่ข้างนอกอาจชักนำให้อสูรร้ายไม่ถ่วง เช่นฆ่ากันอย่างบ้าคลั่ง เอามาไว้ที่ซินซินน่าจะพอให้นาง 'กิน' ได้สักครึ่งเดือน
วันนี้ซินซินสงบปากสงบคำผิดปกติ เจี้ยผานที่นั่งสมาธิปิดกั้นตนเอง ไปครึ่งวันพลันรู้สึกแปลกๆ ไปทั้งกาย จนต้องยอมฝืนกฎออกไปหา หินผลึกก้อนนี้มาง้อให้นางพูดด้วย

แต่ผลลัพธ์ก็ไม่เลว!

ไม่นานดอกไม้วินน้อยก็เริ่มส่งเสียงเจ็ยแจ้ว พยายามเกลี้ยกล่อม ให้เขาพาออกไปเที่ยวอีกครา

• ตำนานรักอสูรร้าง 1

หลังจากเจ็ยผานถูกนางเกาะแเกาะอยู่ไม่กี่วันก็หลุดปากตอบตกลง
ในที่สุด

ซินซินขอแค่ได้ออกจากหุบเขาไปเที่ยวเล่นที่อื่นๆ ในทุ่งร้างประจิม
เท่านั้นพอ

ทุ่งร้างประจิมก็เหมือนกับที่อื่นๆ ในแดนอสูร มีเมืองที่เหล่าอสูร
จำนวนมากอาศัยอยู่ร่วมกัน อสูรที่อาศัยอยู่ที่นี้ก็คือประชากรของเจ็ยผาน
แม้ว่าพวกเขาส่วนใหญ่จะไม่เคยได้พบหน้าอสูรเถาผู้ยิ่งใหญ่เลยก็ตาม

เจ็ยผานเก็บงำกลิ่นอายอำมหิตระหว่างประคองซินซินเดินบน
ถนนใหญ่ ดูไม่ต่างอะไรกับอสูรทั่วไป ทว่ารูปลักษณะอันน่าพิศวงและ
กลิ่นหอมเย้ายวนของซินซินเสียเองที่เรียกความสนใจจากอสูรจำนวนมาก

โดยเฉพาะกระถางดอกไม้ที่แกะสลักมาจากหยกเลี้ยงวิญญาณใบนั้น
ทำให้อสูรที่ตาถึงหลายตนน้ำลายไหล

นี่เป็นของดียิ่งนัก! ยิ่งไปกว่านั้นถึงกับใช้หยกเลี้ยงวิญญาณ
ก้อนใหญ่ขนาดนั้นมาทำเป็นกระถางดอกไม้ ไม่ต้องบอกก็รู้ว่า
ดอกไม้ในกระถางจะต้องเป็นบุปผาเซียนหายากที่ล้ำค่ากว่าร้อยเท่าพันเท่า

ไซ้ว่าจะไม่มีอสูรที่คิดทำร้ายพวกเขา เพียงแต่ทุกโลกงา
มีกฎเกณฑ์บางอย่างที่บอกต่อกันมาอย่างไม่เป็นทางการว่าข้างกาย
บุปผาเซียนหรือหญ้าวิเศษล้ำค่ามักจะมีอสูรคอยคุ้มครองอยู่ และ
โดยทั่วไปกำลังของอสูรที่คุ้มครองนั้นก็แปรผันตามความล้ำค่าของสิ่งที่
คุ้มครองด้วย

พูดง่ายๆ ก็คือยิ่งบุปผาเซียนล้ำค่าหายากเท่าไร อสูรที่ถือนั้นอยู่

ก็ยังร้ายกาจดูดน้มนามากเท่านั้น

แม้เหล่าอสูรจะไม่รู้ฐานะที่แท้จริงของเจ็ยผาน แต่ดูจากที่เขา กล้าถือบุปผาเขียนกับกระถางอลังการเช่นนี้เดินอาดๆ เรียกความสนใจ โดยไม่กลัวเกรงแล้ว ก็มีความเป็นไปได้แค่สองอย่าง... หากสมองของเขา ไม่ได้ถูกประทุหนึบจนสติปัญญาต่ำกว่าระดับมาตรฐานอย่างหนัก เขาก็ต้องแข็งแกร่งมากพอที่จะไม่กลัวว่าใครจะมาหาเรื่อง

นี่เป็นครั้งแรกที่ชินชินได้เห็นอสูรตัวเป็นๆ จำนวนมากเดินผ่านไปมา เช่นนี้ ถึงสายตาที่พวกเขาจะมาจะ 'ร้อนผ่าว' มากไปหน่อย แต่นางก็คิดว่า สาเหตุมาจากร่างจริงของนางงดงามเกินห้ามใจ ครั้นแล้วนางจึงยังยึด ก้านชูดอกตูมใหญ่อันสวยงามพราง 'ทอดสายตา' มองไปรอบๆ

"ดูนั่น! เป็นจิ้งจอกหรือแมวนะ เหตุใดจึงไม่เห็นหางเลย"

"หว่า! นั่นหนูไซ้หรือไม้ หนวดตกลงยิ่งนัก"

"เหตุใดเขาเหล่านั้นจึง เจ็ยผาน ร่างจริงเขาคืออะไรนะ เหมือนข้า ไม่เคยเห็นในหนังสือเลย..."

พวกอสูรล้วนมีประสาทสัมผัสที่ไวเป็นพิเศษ ส่วนชินชินก็ไม่มีแว้วว่า จะลดเสียงลงแม้แต่น้อย อสูรที่ถูกเอ่ยถึงได้ยินเสียงเจ็ยผานแจ้วเหมือนเด็ก ของนางเข้าก็พากันหันมามองอย่างขุ่นเคือง

เดิมทีเจ็ยผานก็รู้สึกว่าการที่ชินชินเปิดเผยความอ่อนต่อโลกของนาง ในที่ธารกำนัลเช่นนี้มันช่างขายหน้าเขาผู้เป็นเจ้าของอย่างยิ่ง แต่ เมื่อเห็นอสูรบางคนจ้องมองนางก็รู้สึกอึดอัดใจขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

"แมวมารจุดมวง หนูเจาะภูเขา เสือก้องจันทร์" เจ็ยผานพูดเสียงเรียบ พลังยกมือชื่ออสูรที่ชินชินพูดถึงที่ละตน

อสูรผู้โชคร้ายเหล่านั้นจู่ๆ ก็รู้สึกว่าคุณสำคัญในคอหอยถูกมือใหญ่ ที่มองไม่เห็นบีบรั้ง สีหน้าแปรเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำสลัดขีดขาว ถูกบังคับให้แสดงร่างเดิมออกมาตรงนั้น ล้มลงกับพื้นอย่างไร้แรงต่อต้าน ชักเหมือนปลาที่พ้นจากน้ำ

แมวมารจุดมวงกับหนูเจาะภูเขายังไม่เท่าไร เพราะเดิมที่พวกเขา ก็อ่อนแออยู่แล้ว แต่เสื้อก้องจันทร์เป็นหนึ่งในสามผู้ทรงพลังของเมือง กำลังเป็นรองเจ้าเมืองเพียงคนเดียวเท่านั้น แต่กลับมีสภาพน่าอนาถเช่นนี้ เพียงเพราะถูกคนชั่วสังเวย!

อสูรคนอื่นๆ บนถนนเห็นเข้าต่างก็ตกใจกรีดร้องยกใหญ่ พวกกันวิ่งหนีแตกตื่นราวกับหลบโรคระบาด กลัวว่าจะโดนเคราะห์ร้ายไปด้วย

บนถนนที่เคยคึกคักพลันเหลือเพียงเจี๊ยผานและซินซิน รวมถึงอสูรสามตนบนพื้นที่พร้อมจะหมดลมหายใจได้ทุกเมื่อ

พอซินซินได้สติก็ร้องอย่างตกใจว่า "เจี๊ยผาน! ไม่เอานะ อย่าฆ่าพวกเขา!"

นางพุดพกลางยกก้านเกาะตัวเจี๊ยผานไว้นั่น ดอกตูมสีขาวยบริสุทธ์สอดเข้าไปในซอกคอของเขา กลิ่นหอมอ่อนๆ ที่ลอยขึ้นมาทำให้จิตสังหารของเจี๊ยผานลดน้อยถอยลงอย่างน่าอัศจรรย์

เขาแค่นเสียงพุดก็บอสูรสามตนนั้นว่า "ควักลูกตาของพวกเขาออกมาแล้วไสหัวไป!"

ดอกไม้พิษน้อยของเขาใช้ของที่พวกมันจะจ้องมองได้อย่างนั้นหรือ! แแรงกดดันบนร่างอสูรทั้งสามหายไป ยังไม่ทันจะดีใจที่รอดพ้นความตายมาได้ พวกเขาก็ได้ยินคำพูดอันน่าขนพองสยองเกล้า ต่างหวาดกลัว

จนแข็งแรงอ่อนแรงลุกไม่ขึ้นยิ่งกว่าเดิม

"เจ็ยผาน ไม่เอา... ข้ากลัวเลือด อย่าให้พวกเขาควักลูกตาเลยนะ"

ชินชินขอร้องเขาอย่างตื่นตระหนก

ดอกไม้พิษน้อยพียงร่างเขาด้วยตัวสั้นเต็ม แม้แต่กลิ่นหอม
ยังคลบล้ำลายจะแสดงความหวาดกลัวออกมาด้วย เจ็ยผานใจอ่อนยวบ
ยื่นมือไปลูบกลีบดอกของนางแผ่วเบาแล้วก้าวยวบๆ เดินจากไป

อสูรทั้งสามที่อยู่บนพื้นเจอเคราะห์ร้ายอย่างไรเหตุผล ถึงสุดท้าย
จะเอาชีวิตรอดมาได้และไม่บาดเจ็บอะไรมาก แต่ก็เสียขวัญอย่างแรง
จนต้องใช้เวลานานกว่าจะได้สติ

ที่ผ่านมาเสียก้อนจันทร์คิดว่าตนเองเป็นใหญ่ในเมืองนี้
ผู้ที่ร้ายกาจกว่าเขามีแค่เจ้าเมืองเท่านั้น มาวันนี้ถึงได้รู้ว่าอะไรที่เรียกว่า
เหนือฟ้ายังมีฟ้า ยังมีอสูรที่โหดร้ายกว่าเขาอยู่

พวกเขาแค่จ้องมองปีศาจบุปผาที่พุดจาเรื่อยเปื่อยตนนั้น แต่กลับ
เกือบต้องแลกมาด้วยชีวิต

เหล่าอสูรที่หลบซ่อนอยู่ในมุมมืดเห็นเจ็ยผานเดินห่างไปไกลแล้ว
จึงค่อยกล้าไหล่ออกมาซุบซิบวิพากษ์วิจารณ์กัน

"นั่นมันอสูรอะไรนะ เหตุใดถึงได้ร้ายกาจขนาดนั้น!"

"นั่นนะสิ! ไม่เห็นเขาใช้อาคมอะไรเลยด้วยซ้ำ แค่มือชู้ก็ทำให้
พวกพี่เสียเกือบตาย เจ้าเมืองก็น่าจะสู้เขาไม่ได้กระมัง"

"เขาคงไม่ได้มาหาเรื่องเจ้าเมืองหรอกนะ"

"ไม่ใช่เรื่องของเราสักหน่อย ถึงจะเป็นเจ้าเมืองก็ไม่ได้ยิ่งใหญ่อะไร
นักหรอก ที่นี้เป็นถิ่นของอสูรร้ายบรรพกาลเถาคู้ เขาคงไม่กล้าไปอาละวาด

หรือกระมัง"

อสูรที่เคยคิดจะทำร้ายซินซินนี่ก็ตั้งใจที่ตนเองไม่ได้นุ้มบ่ามลงมือไป
ไม่อย่างนั้นจะจบชีวิตในสภาพไหนยังคงคาดเดาไม่ได้เลย

เจ็ยผานอ้อมซินซินเดินไปสักพักหนึ่ง พอนางเริ่มใจเย็นลงก็ตำหนิเขา
อย่างโมโหว่า "เจ้าทำร้ายอสูรส่งเดชได้อย่างไร พวกเขาไม่ได้ทำอะไรเจ้า
เลยนะ"

"ข้าอยากฆ่าก็จะฆ่า ไม่เหมือนเจ้าหรือที่ชี้ขลาดขนาดเลือดก็ยังคงกลัว"
เจ็ยผานพูดอย่างหงุดหงิด นี่เขาช่วยระบายนความโกรธแทนเจ้าดอกไม้โง่งนี่
แท้ๆ

"เจ้าทำแบบนี้แล้วใครจะสนใจ ไม่มีเพื่อนสักคนมันดีนักหรือไร
แล้วเลือดนี่เป็นสิ่งน่ากลัวอยู่แล้ว ทั้งเหม็นคาว ทั้ง..." ซินซินพูดถึงตรงนี้
ก็ไม่รู้นึกอะไรขึ้นมา จึงค่อยๆ หดตัวลงแล้วกลับมาตัวสั้นอีกครั้ง

"ใครอยากให้พวกมันมาสนกันล่ะ" ถึงน้ำเสียงเจ็ยผานจะกราดเกรี้ยว
แต่เมื่อที่ลูบกลีบดอกของซินซินกลับอ่อนโยน

เขารู้สึกอย่างล้าลึกว่าการพาดอกไม้ที่ทั้งชี้ขลาดทั้งกลัวเลือด
ออกมาข้างนอกมันช่างยุ่งยากเหลือเกิน แต่ยามที่ดอกไม้พิษน้อย
เข้ามาเกาะเขาอย่างหวาดกลัว เขากลับรู้สึกดีอย่างบอกไม่ถูก เปียด
ความอึดอัดคับข้องใจของเขาซิดตกขอบเหวไปเลย

นางเป็นดอกไม้โง่งที่ทั้งไร้ประโยชน์และไม่รู้จักแยกแยะดีชั่ว
ถึงเขาจะโกรธนางไปก็เสียอารมณ์เปล่าๆ

"เจ้าทำให้อสูรอื่น ๆ ตกใจหนีไปหมดแล้ว แล้วเรายังจะเดินตลาดต่อ

ได้อย่างไรกัน" ซินชินบ่นอุบ

"ถ้าไม่ใช่เพราะเจ้าปากมากพูดนั่นพูดนี่แบบโง่ๆ ก็ไม่มีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้น" เจี้ยผานมองดูท้องถนนที่โล่งใจแล้วก็นั่งหงุดหงิด สิ่งไร้สาระอย่างการเดินตลาดไม่ใช่เรื่องที่เขาควรทำเลยจริงๆ

โชคดีที่ถูกรบนทางแยกอีกด้านไม่ได้สังเกตเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงนี้ เจี้ยผานจึงเดินเลี้ยวเข้าไป

ถนนสายนี้คึกคักยิ่งกว่าเดิม ซินชินถูกความอยากรู้อยากเห็นเข้าครอบงำจนลืมไปว่าทะเลาะกับเจี้ยผานอยู่ กลับมามองซ้ายแลขวาอย่างกระปรีกระเปร่าอีกครั้ง

คราวนี้เมื่อนางเจอของที่น่าสนใจก็เปลี่ยนเป็นโน้มตัวเข้าไปกระซิบกระซาบข้างหูเจี้ยผานแทน จนตอนหลังนางก็ใช้ก้านเกาะอยู่บนไหล่เจี้ยผานเสียเลย แล้วยืนดอกตูมใหญ่พุดใกล้ๆ กับใบหน้าเขา

เป็นภาพที่ออกจะแปลกอยู่สักหน่อย ทว่าแดนอสูรก็มีแต่เรื่องประหลาดปรากฏไม่เว้นวันอยู่แล้ว ทุกคนแค่เหลือบมองนิดหน่อยแล้วก็เห็นเป็นเรื่องปกติ

"นั่นเหล่าสุราที่ในหนังสือพูดถึงใช่หรือไม่ เข้าไปดูกันเร็ว!" ซินซินหันไปเห็นเข้าก็ตื่นตื่นดีใจจนก้านดอกสั่นราวกับเจอแผ่นดินผืนใหม่ อย่างไรก็ตาม

เหล่าสุราเหรอนี่!

เหตุการณ์มหัศจรรย์พันลึกหรืออีกทีก็คึกคะนองมากมายในหนังสือล้วนเกิดขึ้นในเหล่าสุราทั้งนั้น!

สถานที่อันยิ่งใหญ่และลึกลับเช่นนี้ ถ้าเดินผ่านไปเฉยๆ คงต้อง

เสียชีวิตไปแล้ว...

เจี้ยนผานเห็นหน้าร้านก็รู้ว่าเหล่าสุราแห่งนี้คุณภาพใช้ได้ น่าจะเป็นอันดับต้นๆ ของเมืองนี้ ข้าวของคงไม่เลวเท่าไร เขาจึงเดินเข้าไปโดยไม่คิดอะไรมากนัก

เสี่ยวเอ๋อร์ของร้านที่เป็นปีศาจแมวเห็นการแต่งตัวของเจี้ยนผาน รวมถึงลักษณะของชินชินที่เขาอุ้มอยู่ก็รู้ทันทีว่าเป็นลูกค้าชั้นเยี่ยม รีบกระโดดเข้ามาต้อนรับและนำทาง

ชินชินจึงสั่งอย่างชำนาญโดยไม่รอให้เขาพูด "เราต้องการห้องส่วนตัวที่ชั้นสอง!"

เสี่ยวเอ๋อร์ชะงักไปนิดหนึ่งแล้วหัวเราะแห้งๆ "ชั้นสองของร้านเป็นห้องพักขอรับ หากท่านทั้งสองต้องการห้องส่วนตัวเชิญทางนี้" พุดพลางผายมือไปทางฝั่งตะวันออกที่เป็นที่นั่งติดหน้าต่างเรียงเป็นแถว โดยมีฉากกั้นไว้

ชินชินรู้สึกผิดหวังอย่างแรงและขายหน้าเล็กน้อย นางกระซิบบนข้างหูเจี้ยนผานว่า "ในหนังสือเขาพูดกันทั้งนั้นว่ามีห้องส่วนตัวที่ชั้นสอง เหตุใดที่นี่อยู่ชั้นหนึ่งล่ะ นี่ผิดปกติหรือไม่ คงมิใช่ว่าไม่มีห้องใหญ่หมายเลขหนึ่งด้วยหรอกนะ"

เสี่ยวเอ๋อร์เป็นปีศาจแมวซึ่งโสดประสาทีเป็นพิเศษ พอได้ยินคำพูดนั้นก็หัวเราะกล่อมแกล่อม "ห้องใหญ่หมายเลขหนึ่งต้องมีอยู่แล้วขอรับ ถ้านายท่านต้องการอยู่ค้างแรมละก็ ช้าน้อยจะไปบอกหลวงจู้ให้"

"ดี" ชินชินหันดอกตูมไป 'พยักหน้า' ให้เสี่ยวเอ๋อร์อย่างตื่นเต้น

เจี้ยนผานทนไม่ได้ที่เห็นนางแสดงท่าทางกระตือรือร้นเกินเหตุกับ

อสูรตนอื่น จึงยกมือปิดดอกตูมของนางให้หันกลับมาทางตน แล้วชักสีหน้าดูว่า "พุดมาก!"

ซินซินถูกดูก็หน้าเจื่อน แต่พอคิดถึงว่าอีกไม่นานจะได้สัมผัสรสชาติของการกินข้าวและค้างคืนในเหล่าสุราแล้วก็ขมใจไม่โกรธเจี้ยผาน

ถ้าจะโกรธก็รอไว้นางกินและนอนให้เสร็จก่อนค่อยว่ากันเถอะ

เสี่ยวเอ๋อรีปีศาจแมวพาพวกเขามานั่งในห้องส่วนตัว เจี้ยผานวางซินซินเอาไว้บนโต๊ะ ยังไม่ทันที่กระถางจะวางมันคงดี ซินซินก็ยึดดอกสั่งอย่างมันอกมันใจ "หันเนื้อสองซัง* มาแกลั่มสุราซิ"

"..." เสี่ยวเอ๋อรีลอบบงนงว่านางเป็นปีศาจบุปผาจากที่ไหนกัน เหตุใดถึงได้สั่งอาหารเหมือนพวกอสูรบ้านนอกที่ไม่เคยออกมาเปิดหูเปิดตาอย่างไรอย่างนั้น

เจี้ยผานยกมือเชกดอกตูมของนางแล้วสั่งสอนว่า "ไปอ่านหนังสือของโลกมนุษย์เล่มไหนมาอีก เนื้อแกลั่มสุราหรือ ซ่างกล้าพุด"

ซินซินพุดเสียงเศร้า "ไม่มีเนื้อแล้วก็ไม่มีสุราด้วยหรือ ถ้าเช่นนั้นเอาทุกอย่างที่มีในร้านเจ้ามาอย่างละหนึ่งก็แล้วกัน"

ประโยคหลังนี้นางก็เอามาจากนิยายกำลังภายในของโลกมนุษย์เช่นกัน แต่อย่างน้อยก็ถือว่าเป็นคำสั่งปกติแล้ว

เสี่ยวเอ๋อรีชำเลื่องมองเจี้ยผานก็เห็นเขาพยักหน้ามา จึงหันกลับไปสั่งพ่อครัวด้านหลังให้จัดเตรียมอย่างกระตือรือร้น

ไม่นานอาหารนานาชนิดก็ถูกยกมาวางเต็มโต๊ะ

วิธีกินของซินซินไม่เหมือนอสูรตนอื่น นางแค่สูดดมกลิ่นหอมของ

* ซัง (ซังจิ้น) หรือจิ้น เป็นหน่วยชั่งของจีนที่มีน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม และยังนิยมใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน

อาหารเท่านั้น

วัตถุดิบที่นำมาทำอาหารเหล่านี้ล้วนมาจากแดนปีศาจที่มีพลังวิเศษ ล้นเหลือ ทำให้อาหารก็มีพลังวิเศษเจืออยู่ด้วย แต่ถือนาน้อยนิดเกินไป จนไม่มีค่าสำหรับจอมเขมือบอย่างซินซิน ดังนั้นนางจึงไม่ได้สนใจจะดูดซับ เลยด้วยซ้ำ เพียงแค่มกกลิ่นก็พอใจแล้ว

เจี้ยผานอยู่กับนางมาร้อยปีย่อมรู้นิสัยของนางดีอยู่แล้ว จึงไม่รู้สึกแปลกอะไรเมื่อเห็นนางยื่นดอกตูมสีขาวยุ่ยไปจ่อมอาหารจานนั้นจานนี้ ไม่หยุด

ทว่าไม่นานความสนใจของซินซินก็ถูกดึงดูไปทีบตสนทนาของแขก ที่นั่งโต๊ะใกล้ๆ

อสูรหลายตนที่นั่งโต๊ะนั้นหน้าตาภายนอกดูดีนั้ เสียงก็ดังสนั่น แยกทั้งเหล่าสุรธาต่างได้ยินสิ่งที่พวกเขาคุยกันหมดแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หัวข้อที่พวกเขาคุยคือเรื่องที่กำลังเป็นที่นิยมในช่วงนี้ ไม่เพียงแต่ซินซิน แยกหลายคนก็นั่งฟังอย่างเพลิดเพลินไปด้วย

เรื่องที่พวกเขาคุยกันถือว่าเกี่ยวข้องกับเจี้ยผานอยู่บ้าง เป็นข่าวลือเกี่ยวกับอสูรร้ายบรรพกาลเหมือนกัน แต่ตัวเอกของเรื่องคือเทาเทีย*

เรื่องก็คือไม่กี่ปีที่ผ่านมามา จู่ๆ เทาเทียที่เก็บตัวมานานก็ไม่ว่ารู้ว่า เกิดคลังอะไรขึ้น อาละวาดไล่สังหารหัวหน้าเผ่าวานรจนทั้งเผ่าวานร ต้องหนีหัวซุกหัวซุนไปขอความช่วยเหลือจากสัตว์เทพกิเลน

ยังมีเผ่ามังกรทะเลประจิมที่ตกอยู่ในชะตากรรมคล้ายกัน ราชามังกรเผ่าทะเลประจิมที่เป็นหัวหน้าเผ่าก็ถูกเทาเทียสังหาร ยอดฝีมือ

* เทาเทีย หนึ่งในสี่อสูรร้าย และเป็นหนึ่งในลูกมังกรทั้งเก้าตามตำนานเทพโบราณของจีน ลำตัวคล้ายหมาป่า นิสัยตะกละตะกลามและดุร้าย

บาดเจ็บล้มตายนับไม่ถ้วนจนแทบจะสิ้นเผ่าพันธุ์

นอกจากนี้ยอดฝีมือของเผ่าสัตว์อสูรอีกหลายสิบเผ่าเช่นเผ่าหมียักษ์
เผ่าเสือเขี้ยวดาบ เผ่าหมาป่าแดง ต่างก็ถูกเทาทิ้งกวาดล้างไปเป็นแถบ
ตอนนี้เหล่าอสูรพุดถึงเทาทีเขี่ยขึ้นมาเมื่อไรต่างก็ขนพองสยองเกล้า
ไปตามๆ กัน

เจี้ยนผานฟังขำวนี้แล้วก็แปลกใจ "นี่ไม่ถึงเลยว่่าเจ้าหน้าที่ขำวเยี่ยนเสวี่ยน
จะดูเอาเรื่องเหมือนกัน"

"เยี่ยนเสวี่ยน? เจ้าหน้าที่ขำว?" ซินซินทวนคำอย่างสงสัย

"เยี่ยนเสวี่ยนก็คือเทาทีเขี่ยอย่างไรเล่า" อสูรร้ายบรรพกาลมักจะ
ไม่ค่อยชอบชี้หน้ากันอยู่แล้ว พุดจาซัดคอคทะเลาะวิวาทกันเป็นเรื่องปกติ
เยี่ยนเสวี่ยนเทาทีเขี่ยถือเป็นพวกประหลาดในหมู่อสูรร้ายบรรพกาล เพราะ
เขาไม่เคยใส่ใจกับคำว่า 'ดูร้ายที่สุด' มาก่อน และไม่นิยมการบราฆ่าฟัน
ด้วย

เจี้ยนผานกับเยี่ยนเสวี่ยนไม่เคยมีความแค้นต่อกัน อย่างมากที่สุด
ก็แค่รู้สึกเหยียดหยามอยู่หน่อยๆ เกิดเป็นอสูรร้ายที่ไม่ดูร้ายนี่ก็มากพอแล้ว
ตอนกลายเป็นมนุษย์ยังดูเหมือนพวกบัณฑิตซีโรค ทำทางอ่อนปวกเปียก
เหมือนสตรีอีกด้วย

หากไม่ใช่ว่าได้อยู่แก่ใจว่่าเยี่ยนเสวี่ยนมีพลังกำลังมหาศาลไม่ด้อย
ไปกว่าเขาและอสูรผู้ยิ่งใหญ่อีกสองตนแล้วละก็ เจี้ยนผานคงจะคิดว่า
ตัวตนของอีกฝ่ายทำให้อสูรร้ายอย่างพวกเขาขำวหน้าไปด้วยแล้ว

"หน้าขำวหรือ เหมือนขำหรือเปล่า" ซินซินซักถามอย่างอยากรู้

เจี้ยนผานเห็นดอกตูมขำวอบที่เขี่ยเข้ามาประชิดหน้าเขาจะทันหัน

ก็อดหัวเราะแล้วดีดนิ้วใส่นางไม่ได้ "เจ้าไม่ได้เป็นเจ้าของหน้าขาวหรอก แต่เป็นเจ้าของดอกขาวยุ่ยต่างหาก"

"เจี้ยนฉานชั่วช้า!" ซินซินโมโห กระแทกดอกใส่จมูกเขาอย่างแรง แล้วหุดตัวกลับไปไม่สนใจเขาอีก

เจี้ยนฉานยืนนิ้วไปตีตกลีบดอกตูมของนางเบาๆ แล้วพุดยั่ว "พุดถึงเยียนเสวียนแล้ว ที่บ้านเขามีหินผลึกอยู่มากทีเดียว ถ้าเจ้าเป็นเด็กดี ข้าจะพาเจ้าไปกินเลี้ยงมื้อใหญ่"

ในแดนอสูร หากจะใช้หินผลึกมาวัดความมั่งคั่งเพียงอย่างเดียว อสูรเทาเทียก็ย่อมเป็นเศรษฐีในหมู่เศรษฐีอย่างแน่นอน

เทาเทียมีพลังในการกลืนกินมหาศาลมาตั้งแต่กำเนิด ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขากลืนกินจะแปรเปลี่ยนเป็นพลังชีวิตอันบริสุทธิ์ เมื่อผ่านไปช่วงระยะเวลาหนึ่งก็จะปลดปล่อยพลังชีวิตเหล่านั้นออกไปตามวิถีธรรมชาติ ให้พวกมันกลับคืนสู่ฟ้าดิน

สถานที่ที่เทาเทียปลดปล่อยพลังชีวิตอยู่บนภูเขาโกวอู๋ที่เขาอาศัยอยู่ในถ้ำที่ชื่อว่า 'ฟ้าดินไกลาหล'

ในถ้ำปริศนาที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติแห่งนี้จะทำให้พลังชีวิตที่เขาปลดปล่อยออกมาแตกเป็นส่วนเล็กๆ นับไม่ถ้วนและกระจายไปยังที่ต่างๆ ในแดนอสูร ไม่ให้มันพุ่งพรูออกมารวมกันจนก่อเกิดภัยพิบัติได้

ระหว่างที่เทาเทียกระจายพลัง เศษส่วนพลังชีวิตที่สะสมภายในถ้ำ เมื่อผ่านวันคืนอันยาวนานก็จะค่อยๆ เกาะตัวแปรสภาพเป็นหินผลึกชั้นดี นับไม่ถ้วน

เรียกได้ว่าถ้ำฟ้าดินไกลาหลของเทาเทียก็คือเหมืองหินผลึกชั้นดี

ที่ไม่มีวันหลับใหลนั่นเอง

หากไม่ได้ชื่อของเทาเทียซึ่งเป็นที่ยูกันว่ามีพลังแข็งแกร่งแค่ไหน ก็ไม่รู้ว่าเป็นนี้จะมือสุรเท่าไรคิดจะไปถล่มถ้ำของเขา

พาซินซินไปที่นั่นน่าจะทำให้นางได้สวปามอย่างเอร็ดอรัยเต็มที แน่ๆ

ส่วนที่ว่าเทาเทียจะยอมต้อนรับดอกไม้พิชช้อยดอกไม้ให้ไปกินอาหารมื้อใหญ่หรือไม่ได้อยู่ในขอบเขตที่เขาต้องคิด

ถ้าไม่ยอมก็สู้จนกว่าจะยอมซะ!

เจี่ยผานรู้สึกว่าตนเองก็ไม่ได้ยึดเส้นยึดสายมานานแล้วเหมือนกัน

พอซินซินได้ยินว่ามีหินผลึกมากมายให้กินก็ลืมนึกถึงความโกรธที่ถูกหัวเราะเยาะไปในทันที เอาก้านใบมาเกาะไหล่เจี่ยผานอีกครั้ง แล้วใช้ดอกตูมคลอเคลียฝ่ามือเขาไปมา "เช่นนั้นเราพักที่ห้องใหญ่ หมายเลขหนึ่งแล้วค่อยไปกินเลี้ยงมื้อใหญ่กัน"

ถึงเหล่าอสูรจะพูดกันว่าเทาเทียดูร้ายน่ากลัวและโหดเหี้ยม กระทบเลือดแค่ไหน แต่ซินซินไม่กลัวเลยสักนิด

เจี่ยผานก็เป็นอสูรร้ายเหมือนกัน นางไม่เห็นว่าเขาจะมีอะไรน่ากลัวเลย

แล้วอีกอย่างนางเป็นใคร! นางคือดอกมันถั่วหัวล้านผีนร้าย เทพบุปผา ผู้ลือชื่อแห่งยมโลกเชียวนะ ไม่ว่าจะป็นอสูรทั่วไป อสูรร้าย สัตว์เทพ หรือแม้แต่เทพอสูรทั้งสี่ซึ่งปกครองสี่ทิศบนสวรรค์ ก็อย่าหวังจะทำร้ายนางได้ แม้แต่ปลายใบ!

นั่งฟังข่าวซุบซิบในเหลาสูราอยู่สักพัก เจี่ยผานก็โยนหินผลึกธรรมดา

กำหนดชำระบัญชี แล้วอุ้มชินชินที่ดูเหมือนยังไม่พอใจขึ้นชั้นบนไปดู
'ห้องใหญ่หมายเลขหนึ่ง' ที่นางเฝ้าฝันมานาน

เสี่ยวเอ๋อร์เห็นเจี๋ยผานมือเติบอย่างที่เกิดไว้ก็ก้าวยาวๆ วิ่งตามไป
อย่างลึกลับ "เมื่อครู่แม่นางผู้นี้บอกว่าอยากดื่มสุรา ชำนาญมิกกล้าแนะนำ
สุราธรรมดาๆ ให้ แต่เย็นหน่อยจะมีสุราวานรหมื่นปีชั้นดีที่ร้านส่งไว้กับ
เผ่าวานรทองมาส่ง ไม่ทราบว่าคุณท่านอยากจะมีลิ้มลองสักหน่อยหรือไม่"

"เอาๆ ข้าอยากดื่มสุราวานร เจี๋ยผาน..." ชินชินตอบอย่างตื่นเต้น
โดยไม่รอคำตอบของเจี๋ยผานเช่นเคย อีกทั้งยังเอาดอกตูมไปถูข้างแก้ม
ของ 'เจ้ามือ' อย่างประจบเอาใจยิ่ง

เจี๋ยผานถลึงตาใส่นาง แล้วหยิบถุงหินผลึกออกมาส่งให้เสี่ยวเอ๋อร์ทั้งถุง
เพราะซีเกียจนับ จากนั้นก็พาชินชินที่โบกก้านอย่างแฉ่มขึ้นเข้าไปใน
ห้องรับรองภายใต้สายตาดูตีนิยต์ของเสี่ยวเอ๋อร์

ห้องใหญ่หมายเลขหนึ่งก็คือห้องรับรองแขกที่หรูหราที่สุดของเหล่าสุรา
ห้องรับรองแขกของแดนปีศาจย่อมแตกต่างจากที่เขียนในนิยายของโลกมนุษย์

เหล่าสุราแห่งนี้ดูภายนอกเป็นแค่อาคารสูงสองชั้น ทว่าความจริงแล้ว
เป็นมนตราแห่งพื้นที่ที่ราคาแพงลิ่ว ห้องรับรองแขกทุกห้องล้วนสร้างพื้นที่
ขึ้นมาเอง

ภายในพื้นที่ของห้องใหญ่หมายเลขหนึ่งบรรจุทั้งศาลาหอเก่ง
สวนดอกไม้ และสระน้ำ ทำให้ชินชินผู้ไม่ประสีประสาตื่นตาตื่นใจ
อย่างยิ่งยวด

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)